

**ПРИКАЗ СПОРНИХ ПИТАЊА РАСПРАВЉАНИХ НА ЗАЈЕДНИЧКИМ
СЕДНИЦАМА АПЕЛАЦИОНИХ СУДОВА ОД 29.09.2016. ГОДИНЕ
(КРАГУЈЕВАЦ -ОПЛЕНАЦ), 22.12.2016. ГОДИНЕ (БЕОГРАД- ХОТЕЛ АРТ)
И 24.03.2017. ГОДИНЕ НОВИ САД (ЧЕНЕЈ)**

Извршавање законске обавезе обезбеђивања јединствене судске примене права, Грађанско одељење Врховног касационог суда остварује активностима на седницама одељења, заједничким састанцима са представницима грађанских одељења и одељења за радне спорове апелационих судова, заузетим правним ставовима у поступцима решавања спорног правног питања, ставовима израженим у одлукама о ванредним правним средствима који су од значаја за уједначавање судске праксе и утврђеним сентенцама.

На заједничкој седници одржаној 29.09.2016. године у Крагујевцу (Опленац), постављено је *питање у вези проблема солидарне одговорности и статусне промене привредног друштва “Железнице” АД Србија, у парницама по тужбама запослених, ради исплате увећане зараде за сменски рад.* О овом питању Грађанско одељење Врховног касационог суда се изјаснило кроз одлуку Рев2 1112/2016 која је разматрана на седници Грађанског одељења одржаној 23.01.2017. године у којој је изражен став да постоји солидарна одговорност матичног и новонасталог предузећа. Касније су донете и одлуке Рев2 286/16, Рев2 2614/16...

На заједничкој седници одржаној 22.12.2016. године у Београду (Хотел Арт), значајан део питања односио се на поступак извршења.

Поводом питања *“Да ли је за спорове између привредних субјеката, без обзира на предмет спора, дакле и када спор није у вези са обављавањем њихове делатности и у ситуацији када се на страни неког привредног субјекта као материјални супарничар појављује друго правно или физичко лице, надлежан привредни суд или основни суд као суд опште надлежности?”*, констатовано је да је одговор дат у закључку Грађанског одељења Врховног касационог суда *“Разграничење стварне надлежности између судова опште и посебне надлежности – привредних судова”* од 04.10.2010. године (Билтен ВКС 2/14).

Апелациони суд у Новом Саду је поставио питање *“Чланом 26. ЗИО је одређено да одлучујући о приговору и жалби суд не може да укине првостепено решење и да предмет упути на поновно решавање. Да ли се одредба члана односи само на забрану укидања решења о извршењу или се одредба члана односи и на забрану укидања и упућивања на поновно решавање свих решења првостепеног извршног суда”?*

У поступку решавања спорног правног питања по захтевима Првог основног суда у Београду Ии 27144/2016 и Ии 24566/2016, на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 23.01.2017. године, усвојен је правни став „Примена члана 26. Закона о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС" бр. 106/15)“, који гласи:

„ПРАВНИ СТАВ

Одлучујући о приговору и жалби суд не може да првостепено решење укине и предмет врати на поновни поступак, већ може да првостепено решење потврди и жалбу одбије, или првостепено решење преиначи усвајањем жалбе или пак првостепено решење укине без враћања на поновни поступак и решавање.

Образложење

Први основни суд у Београду доставио је овоме суду уз два предмета, два захтева за решавање спорног правног питања и заузимања правног става.

Спорно правно питање гласи:

Да ли виши суд, као другостепени суд, одлучујући о жалби извршног повериоца против решења суда којим је његов предлог за извршење одбијен као неоснован, или одбачен као неуредан, има законску могућност да укине ожалбено решење и спесе врати првостепеном суду на даљи поступак и на поновно одлучивање?

Услед различитог поступања и одлучивања судова у наведеним поступцима Врховни касациони суд је оценио да су испуњени законски услови из члана 180. Закона о парничном поступку, за заузимање става о спорном правном питању ради уједначавања судске праксе.

Треба нагласити да је предлагач доношење Закона образложио и следећим разлозима: „Жалба је израз тежње да се уједначи пракса основних судова и привредних судова. Има двоструки правно-политички циљ: да омогући странкама у поступку (извршном повериоцу и извршном дужнику) да о њиховим правима и обавезама у најважнијим питањима, одлучује суд који је компетентнији од првостепеног суда: Виши суд или Привредни апелациони суд. Други циљ је уједначавање судске праксе у најбитнијим питањима.

Компензација за могуће умањење ефикасности до кога жалба може да доведе огледа се, најпре, у забрани другостепеном суду да жалбу врати првостепеном суду на поновно решавање. Иста забрана важи и код решавања о приговору, али за веће првостепеног суда. Осим код ненадлежности, другостепени суд мора да реши предмет и да изрекне правноснажну одлуку о предлогу за извршење, о обустави поступка и у другим случајевима кад је дозвољена жалба. Правило би требало да убрза поступак и спречи оклевања и недовољно пажљиво разматрање жалби.“

Одредбом члана 26. ЗИО је прописано да „одлучујући о приговору и жалби суд не може да укине првостепено решење и да предмет упути на поновно решавање“.

У наслову овог члана Закона који гласи: **"Забрана укидања првостепеног решења и упућивања предмета на поновно решавање"**, садржано је правно правило, које је правном нормом санкционисано у виду забране.

Забрана укидања и упућивања на поновно решавање се односи не само на решење о извршењу, већ и на сва остала решења првостепеног извршног суда (решење о одбијању или одбацивању предлога извршног повериоца за извршење).

Правило из овога члана је императивног карактера и због своје језичке јасноће и не постојања сукоба различитих норми примењује се онако како гласи.

Смисао забране укидања је поштовање начела хитности и ефикасности.

По систематизацији овај члан Закона се налази у Основним одредбама Закона (члан 1.-39. Закона). Овој одредби претходе одредбе члана 24. Закона које прописују правне лекове у извршном поступку. То су жалба (којом се побија решење првостепеног суда или јавног извршитеља) и приговор (који се побија решење донето о предлогу за извршење на основу веродостојне исправе, друга решења првостепеног суда или јавног извршитеља и приговор трећег лица).

На немогућност враћања након укидања првостепене одлуке, сем начелне одредбе члана 26. ЗИО, указује и садржина одредби чланова 78. – 80. ЗИО, које регулишу одлучивање другостепеног суда о жалби извршног дужника против решења о извршењу, врсте одлука о жалби и последице усвајања жалбе; одредба члана 84. ЗИО, која регулише поступање другостепеног суда по жалби против осталих решења суда и решења јавног извршитеља; одредбе члана 93. и 96. ЗИО које регулишу последице одбијања и усвајања приговора против решења о предлогу за извршење на основу веродостојне исправе и поступање другостепеног суда по жалби против решења о одбијању таквог приговора.

Са друге стране, правило сходној примени ЗПП из члана 39. је могуће применити када у самом поступку постоји и правна празнина и када је нужно донети одлуку по аналогоји. У конкретном случају правне празнине нема, јер закон који нормира извршни поступак садржи јасно правило да је другостепени суд овлашћен да донесе само две врсте одлука поводом жалбе (потврђујућу и преиначујућу), а изузетно и укидајућу али без враћања на поновни поступак и решавање.

Ако из чињеничне грађе не може да изведе поуздан закључак о неоснованости жалбе, а сумња у могућност преиначења, прво ће применити правило о терету доказивања. Ако суд и тада "сумња" овлашћен је на основу члана 14. ЗИО (која се истина претходно односи на првостепени суд) да евентуално ван рочишта за главну расправу саслуша странке или учеснике у поступку, па тек онда да донесе судску одлуку.

Следи да ни једном одредбом Закона о извршењу и обезбеђењу није прописана могућност да у поступку по жалби или приговору против било којег решења донетог у поступку извршења другостепени суд решење укине и упути на поновно решавање. Таква могућност је искључена.

Изложена аргументација послужила је као основ за усвајање правног става о спорном правном питању“.

У вези питања Апелационог суда у Нишу *“Који је правни лек против решења којим се поступак обуставља у смислу члана 547. став 1. и 2. Закона о извршењу и обезбеђењу (“Службени гласник РС” бр. 106/15), који закон треба применити”?* седница Грађанског одељења Врховног касационог суда од 6.12.2016. године, усвојила је следећи:

**„ПРАВНИ СТАВ
ОБУСТАВА ИЗВРШНОГ ПОСТУПКА
-члан 547. став 2. ЗИО (“Службени гласник РС” 106/2015)-**

О жалби против решења о обустави поступка донетог по члану 547. ст. 1. и 2. ЗИО¹, одлучује надлежни виши суд.

¹ Извршни повериоци у чију корист је пре почетка рада извршитеља у Републици Србији донето решење о извршењу на основу извршне или веродостојне исправе или решење о обезбеђењу и који

Образложење

У судској пракси је спорно: да ли је против решења о обустави поступка због неизјашњења повериоца у раније започетим поступцима дозвољен приговор или жалба и да ли о правном леку одлучује основни или виши суд, јер се у прелазном наређењу о томе закон није изричито изјаснио.

Поједини виши судови сматрају да нису надлежни за доношење одлуке по жалби јер је поступак започет раније па је за пресуђење надлежан основни суд по старом закону (члан 545. новог ЗИО²), који није познавао жалбу као правни лек (искључиви правни лек је био приговор – члан 39. ранијег закона).

Неки виши судови сматрају да су надлежни (Апелациони суд у Нишу сматра да је за пресуђење надлежан виши суд).

Због значаја за судску праксу Грађанско одељење сматра да је потребно усвојити правни став.

На седници Грађанског одељења размтрана је аргументација "за" и "против", па је једногласно усвојен изражени правни став из следећих разлога:

Извршни поступак јесте започет по ранијем закону, али у прелазним одредбама је прописан специјални поступак у вези старих извршних предмета и та правила представљају засебну целину одвојену од интегралног текста закона. Обустава поступка из члана 547. став 2. ЗИО представља специфичан вид обуставе који је прописан само новим законом. То правило не представља органску целину са правилима из члана 76. ранијег ЗИО, а ни са чланом 129. садашњег ЗИО (окончање извршног поступка обуставом) јер санкционише пасивно понашање повериоца као посебан нов разлог различит од обуставе извршног поступка који се по правилу везује за судбину извршне исправе и потраживање. Имајући у виду да ова прелазна решења представљају посебну и засебну целину и с обзиром да нови закон садржи правило по коме је жалба увек дозвољена када друга средства нису – члан 24. став 2. новог ЗИО, то је за одлучивање о жалби на решење о обустави поступка због "ћутања" и пасивности повериоца надлежан виши суд.

Под "повериоцем" у смислу изложеног подразумева се и наследник или лице на кога је прешло потраживање на основу јавне или приватне оверене исправе“.

У вези питања Апелационог суда у Нишу које гласи: **“Да ли је Закључком Владе Републике Србије 05 бр. 401-161/2008 од 17.01.2008. године, којим су обезбеђена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина (Курумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље) повређено начело једнаких права и извршена дискриминација на основу места пребивалишта ратних војних резервиста са пребивалиштем на територији свих осталих општина које нису наведене у означеном закључку Владе Републике Србије”** Врховни касациони суд се изјаснио у својој одлуци Рев 117/2016. Одлука у којој је изражен став овог суда у вези права на накнаду нематеријалне штете због дискриминације у исплати ратних дневница, објављена је на сајту www.vk.sud.rs

на дан 1. маја 2016. године још воде извршни поступак или поступак обезбеђења дужни су да се у року од 1. маја 2016. године до 1. јула 2016. године изјасне о томе да ли су вољни да извршење спроведе суд или јавни извршитељ.

Ако се не изјасне у року, извршни поступак се обуставља.

² Извршни поступци и поступци обезбеђења који су почели пре ступања на снагу овог закона настављају се према Закону о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС" 31/11...)

На заједничкој седници одржаној 24.03.2017. године у Новом Саду (Ченеј) поводом питања *“Како поступити у другостепеном парничном поступку када је тужбеним захтевом на главни износ валуте евро тражено да тужени тужиоцу плати и камату коју прописује Централна европска банка на првостепени суд такав захтев усвоји и постављају се питања да ли везано за камату суд пази по службеној дужности, тј. да ли се ту ради о примени материјалног права, а ако се ради о примени материјалног права да ли то значи да другостепени суд треба да преиначи одлуку првостепеног суда везано за камату и досуди камату која тужиоцу припада по Закону о затезној камати, који Закон се примењује од 25.12.2015. године“*, констатовано је да се Врховни касациони суд у одлуци Рев 2236/15 од 22.02.2017. године, изјаснио о наведеном питању. Међутим, у образложењу одлуке којом се укида другостепена одлука у делу за камату, изражен је став да је другостепени суд „обавезавши туженог да тужиоцу на појединачно досуђене износе главног дуга од 25.12.2012. године до исплате плати припадајућу камату по Закону о затезној камати (а тражена је камата по стопи Европске централне банке на сваки износ појединачно од дана доспелости до исплате) преиначио првостепену пресуду на штету оне парничне странке која је изјавила жалбу“, а та странка је једино изјавила жалбу.

Апелациони суд у Крагујевцу је поставио питање из материје радног права: *„Да ли возач теретног возила и аутобуса који по уговору о раду имају уговорено радно време 40 часова недељно, а који су према подацима из путних налога, време поласка на пут и време доласка са пута у периоду пре ступања на снагу Закона о радном времену поседује возила у друмском превозу и тахографима остајали на путу дуже од 8 часова, имају право на увећану зараду за прековремени рад у складу са чл. 108. ст. 1. тач. 3. Закона о раду. Ако имају право на увећану зараду на који начин се утврђује дужина рада дужа од пуног радног времена, да ли само на основу ефикасног рада са паузама у складу са законом по подацима из тахографа или као разлика између укупноведеног времена на путу по путним налозима и ефикасне возње по подацима из тахограф траке, као и да ли се у ту разлику урачунава време дневног одмора.“*

У вези наведеног питања констатује се да се предмет Апелационог суда у Београду, поводом изузетне ревизије, налази на решавању у Врховном касационом суду (Рев2 2247/16).

О питању које је поставио Апелациони суд у Нишу *„Да ли је након доношења аутентичног тумачења одредбе чл. 1., чл. 5. ст. 1. и чл. 53. ст. 1. и 2. Закона о експропријацији објављеног у „Службеном гласнику РС“ бр. 106 од 28.12.2016. године дошло до промене досадашњег правног става и постојаће судске праксе да се одредба чл. 42. Закона о експропријацији примењује и у случајевима одређивања накнада за одузимање или ограничења права на непокретностима које није извршено у поступку и на начин предвиђен тим Законом, тзв. фактичка експропријација и уколико јесте које материјално право у будуће примењивати?“* не постоји јединствен став апелационих судова. Врховни касациони суд је разматрао слично спорно правно питање по захтеву Основног суда у Новом Пазару и на седници одржаној 23.01.2017. године, заузео следећи правни став:

“ПРАВНА ПРИРОДА НАКНАДЕ ЗБОГ ПРОЛАСКА КАБЛА ЕЛЕКТРИЧНЕ ЕНЕРГИЈЕ ВАЗДУШНИМ ПУТЕМ И ПИТАЊЕ ЗАСТАРЕЛОСТИ ОВЕ НАКНАДЕ

ПРАВНИ СТАВ

1. Правни основ потраживања тужилаца због проласка кабла електричне енергије ваздушним путем изнад њихових катастарских парцела је стварно-правног карактера - конституисање законске стварне службености на основу члана 51. Закона о основама својинско-правних односа, а не фактичка експропријација.

2. Висина ове одговарајуће накнаде одређује се на основу члана 53. став 3. Закона о основама својинско-правних односа.

3. На застарелост ове накнаде се примењује члан 371. 300 – општи рок застарелости потраживања.

Образложење

Основни суд у Новом Пазару је доставио Врховном касационом суду захтев за решавање спорног правног питања везаног за правну природу накнаде због проласка кабла електричне енергије изнад катастарских парцела парничних странака, јер је пред тим судом у току више оваквих спорова, а којих има и пред другим основним судовима у Републици Србији, са подручја Апелационих судова у Крагујевцу и Београду. Реч је о споровима по тужбама физичких лица против истих тужених: ЈП „Електромрежа Србије“ или „Електросрбија“ ДОО Краљево или против оба ова правна лица, по истом чињеничном и правном основу, а разлика је једино у погледу врсте земљишта које је пољопривредно или грађевинско.

У парницама поводом којих су постављена спорна правна питања, тужиоци су власници или корисници катастарских парцела изнад и преко којих ваздушним путем прелазе каблови електричне струје са далеководом изграђених пре више година, за које су својевремено прибављене одговарајуће грађевинске и употребне дозволе од стране надлежних органа. Своје тужбене захтеве базирају на томе да је на њиховим катастарским парцелама, а изнад којих пролазе ови проводници, забрањена градња у смислу одредби Закона о енергетици и да им је услед тога вредност катастарских парцела умањена (јер се на њима не може изводити градња или доградња стамбеног објекта) а да они за то нису добили одговарајућу новчану накнаду, коју опредељују као накнаду штете због умањења тржишне вредности њихових катастарских парцела у одређеном процентуалном износу.

Суд је поставио као спорна правна питања, следећа питања:

- 1. да ли у овим споровима има места примени института тзв. непотпуне експропријације,**
- 2. правна природа тражене накнаде: накнада за службеност или накнада штете,**
- 3. питање застарелости ове накнаде, односно да ли се примењују рокови застарелости за накнаду штете из члана 376. или општи рок застарелости из члана 371. Закона о облигационим односима.**

На седници Грађанског одељења је разматрана аргументација за решавање овог спорног правног питања, па је због значаја за судску праксу, Грађанско одељење Врховног касационог суда усвојило изражени правни став, са следећом аргументацијом:

1. Нема места примени института тзв. непотпуне експропријације из члана 5. став 1.³ у вези члана 8. став 2. Закона о експропријацији („Службени гласник РС“ број 53/95 од 28.12.1995. године, са изменама и допунама), а ни по одредбама ранијих Закона о експропријацији („Службени гласник СРС“ број 40/84, са изменама и допунама и „Службени гласник СРС“ број 47/77, са изменама и допунама) у ситуацији као што је конкретна, када у односу на катастарске парцеле изнад којих пролазе каблови електричне енергије ваздушним путем, није спроведен поступак експропријације на начин прописан одредбама Закона о експропријацији, односно када ове парцеле нису експроприсане, нити је својина на њима ограничена у поступку и на начин који је прописан одредбама овог закона.

Ове одредбе повезане са чланом 1. цитираног закона воде закључку да у случајевима када је ограничење права својине на непокретности извршено без спроведеног поступка експропријације, да се тада не примењују одредбе Закона о експропријацији, због чега нема места примени института тзв. непосредне експропријације у смислу чланова 5. став 1. и 8. став 2. цитираног закона.

1. Изградња и заштита енергетских објеката регулисана је одредбама Закона о енергетици („Службени гласник РС“ број 145/14 од 29.12.2014. године) који је ступио на снагу 30.12.2014. године, а пре тога је важио Закон о енергетици („Службени гласник РС“ бр. 57/11 и 80/11, са исправкама).

У поднаслову: заштита енергетских објеката, налазе се одредбе којима је регулисано коришћење, одржавање и измештање енергетских објеката и то у члановима 137. и 138. раније важећег закона, који су идентични члановима 216. и 217. важећег закона (осим што је у члану 217. важећег закона, додат став 3).

Садржина члана 139. раније важећег Закона, којим је прописана забрана изградње електроенергетских објеката, нешто је измењена у члану 218. важећег Закона о енергетици, тако што је у ставу 2, убачен појам - дефиниција „заштитног појаса“, па је прописано да се не могу градити објекти, изводити други радови нити засађивати дрвеће и друго растиње у заштитном појасу, испод, изнад или поред електроенергетских објеката, супротно закону, техничким и другим прописима. У ставу 3. овог члана су дефинисане димензије заштитног појаса за надземне електроенергетске водове, са обе стране вода од крајњег фазног проводника, у назначеној ширини везаној за јачину напонског нивоа, на који начин је само „појачана“ правна заштита електро-енергетских објеката кроз нову дефиницију заштитног

³ Члан 1. непокретности се могу експроприсати или се својина на њима може ограничити, само уз правичну накнаду која не може бити нижа од тржишне цене непокретности, ако то захтева општи интерес утврђен на основу закона.

Члан 5. став 1: експропријацијом може да се установи и службеност на непокретности или закуп на земљишту на одређено време (непотпуна експропријација).

Члан 8. став 1: експропријација се може вршити за потребе федерације, републике, покрајине, града, општине, друштвених или државних фондова и јавних предузећа, ако законом није другачије одређено. Став 2: у поступку експропријације може да се установи службеност у корист грађана ако је то законом предвиђено, ради постављања водоводних цеви, електричних и телефонских каблова и слично.

појаса у конкретно одређеној ширини са обе стране вода, зависно од његове јачине, а испод, изнад и поред електро енергетског објеката.

Према томе, у новом Закону о енергетици, у односу на ранији закон који је такође прописивао забрану градње објеката, извођење радова и сађење дрвећа и засада, само је чланом 218. ставови 2. и 3. важећег Закона о енергетици (који је ступио на снагу 30.12.2014. године) конкретизован тзв. заштитни појас за надземни електроенергетски вод – кабл, у смислу датих димензија и дефиниције. Тиме се не мења суштина правне заштите енергетских објеката прописане цитираним одредбама раније важећег закона, којима међутим, није регулисан међусобни однос власника непокретности и енергетског субјекта у оваквој ситуацији изградње енергетског објекта, односно успостављања – конституисања законске стварне службености изградњом далековода и преласка каблова електричне енергије. Зато се на ту правну ситуацију примењују одредбе општег закона – одредбе Закона о основама својинско-правних односа.

Изградњом електро мреже (водови електричне струје) са дозволом надлежног органа је конституисана законска стварна службеност преласка водова преко земљишта у својини правног или физичког лица, на основу члана 51. Закона о основама својинско-правних односа⁴ („Службени лист СФРЈ“ број 6/80 и „Службени лист СРЈ“ број 29/96).

Зато би одговор на правно питање о правној природи накнаде због проласка кабла електричне енергије ваздушним путем изнад катастарских парцела странака, био да је реч о накнади за конституисану стварну службеност на основу члана 51. цитираног закона.

Накнада за коришћење послужног добра могла је бити одређена одлуком надлежног органа на захтев власника послужног добра или уговором. Ова накнада (потраживање) има свој основ у стварном праву из члана 53. став 3. Закона о основама својинскоправних односа.

Према томе, када накнада није одређена на овај начин, власник послужног добра може захтевати да се у судском поступку одреди одговарајућа накнада.

1. Одредбама Закона о основама својинско-правних односа, а ни другим законом, није прописан посебан рок застарелости.

Због тога, право захтевати ову накнаду застарева у општем року од десет година из члана 371. Закона о облигационим односима (ЗОО)⁵ а рок застарелости почиње да тече од стављања у функцију електро мреже (одговарајуће мреже).

Према томе, **ОДГОВОРИ** на постављена спорна правна питања би били:

1. Нема места примени института непотпуне експропријације у смислу члана 5. став 1. у вези члана 8. став 1. Закона о експропријацији.
2. Правна природа ове накнаде је одговарајућа накнада из члана 53. став 3. Закона о основама својинскоправних односа.

⁴ Члан 51: стварна службеност се заснива правним послом, одлуком државног органа и одржајем. Члан 53. став 1. одлуком суда или одлуком другог државног органа стварна службеност се установљава када власник повласног добра у целини или делимично не може да користити то добро без одговарајућег коришћења послужног добра, као и у другим случајевима одређеним законом. Став 3: на захтев власника послужног добра надлежни државни орган утврђује и одговарајућу накнаду, коју је власник повласног добра дужан да плати власнику послужног добра.

⁵ Члан 371. ЗОО: „Потраживања застаревају за десет година, ако законом није одређен неки други рок застарелости“.

3. Како питање застарелости потраживања накнаде зависи од њене правне природе а реч је о накнади из стварног права, то она застарева у општем року из члана 371. Закона о облигационим односима, а рок застарелости почиње да тече од стављања у функцију електро мреже (одговарајуће мреже)”.

Усвајањем правних ставова у поступку решавања спорног правног питања, правних ставова и закључака, ставовима израженим у одлукама о ванредним правним средствима и сукобима надлежности, прихватањем одлучивања о ревизијама као изузетно дозвољеним, утврђивањем одређеног броја сентенци из судских одлука, разрешена су нека од спорних питања од значаја за уједначавање судске праксе. Један број питања која су кандидована на заједничким састанцима не завређује изјашење највишег суда, док одређена питања нису сазрела за заузимање коначног става.